

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Terezou Jachura Maříkovou, ve věci

žalobce:

a) **Agentura MM Praha, s.r.o.**, IČ 27145123,
sídlem Sportovní 122, 252 03 Řitka

b) H [REDACTED] V [REDACTED], nar. [REDACTED]
bytem [REDACTED]

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou
sídlem Západní 449, 253 03 Chýně

proti

žalovanému:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČ 00025429,
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o náhradu škody a nemajetkové újmy

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci a) částku ve výši 137 800 Kč s příslušenstvím, **se zamítá.**
- II. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni b) částku ve výši 180 000,50 Kč s příslušenstvím, **se zamítá.**

- III. Žalobce a) a žalobkyně b) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 300 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám žalovaného.

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali po žalovaném, aby žalobci a) uhradil jako přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku soudního řízení částku ve výši 65 000 Kč a dále náhradu škody ve výši 72 800 Kč a žalobkyni b) z titulu nepřiměřeně dlouhé délky soudního řízení částku ve výši 130 050 Kč a dále náhradu majetkové újmy v souvislosti s tím, že se nemohla domoci svého práva, tj. nároku vůči žalovanému ve výši 50 000 Kč, to vše v souvislosti s vedeným řízením u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobci ve svých tvrzeních uvedli, že tito podali u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] žalobu o ochranu práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže proti žalovanému J. [REDAKCE] I. [REDAKCE]. V uvedeném případě po předchozím zrušujícím rozhodnutí bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2013 tak, že byla zamítnuta žaloba vůči žalobcům na uložení povinnosti žalovanému zaslat žalobkyni omluvu, dále zamítnuta žaloba na uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni b) nemajetkovou újmu za nekalostní jednání a neoprávněné užití ochranné známky a zamítnuta žaloba žalobců na uveřejnění omluvy v uvedených médiích a na webových stránkách žalobců. Současně bylo rozhodnuto, že žalobci jsou povinni nahradit žalovanému náklady řízení. K odvolání obou žalobců pak Vrchní soud v Praze svým rozsudkem změnil výrok I. napadeného rozsudku tak, že uložil žalovanému zaslat v omezeném rozsahu omluvu toliko žalobkyni b), ve zbytku zamítavého výroku I. a výroku III. ve vztahu k žalobci a) rozsudek potvrdil, ve výroku II. a ve výrocih II a IV ve vztahu k žalobci b) věc zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení. Výrok IV. pak změnil tak, že uložil žalobci a) nahradit žalovanému náklady řízení. Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR s č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto tak, že tento zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze vyjma zrušujícího výroku a současně zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ve výroku I. ve vztahu k oběma žalobcům a ve výroku II. a IV. ve vztahu k žalobci a) a věc postoupil k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze jak soudu věcně příslušnému k řízení v prvním stupni. Věc tedy byla u Krajského soudu v Praze pravomocně skončena dne 9. 3. 2016 a následně postoupena Městskému soudu v Praze. Zde byla projednávána pod sp. zn. [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že žalovaný v mezidobí onemocněl nevléčitelnou chorobou, přistoupili žalobci na návrh, aby žalovaný po velmi malých splátkách s velkým časovým odstupem hradil žalobkyni b) částku ve výši 50 000 Kč s tím, že náklady řízení si ponесou účastníci sami. Mezi účastníky byla tedy uzavřena daná dohoda s tím, že následně došlo ke zpětvzetí žaloby. Žalobci mají za to, že předmětné řízení trvalo nepřiměřeně dlouho a pokud by trvalo kratší dobu, žalobkyně b) by obdržela řádně a včas adekvátní náhradu, oba žalobci pak náhradu nákladů řízení. Žalobce a) tak nárokuje z důvodu nepřiměřené délky soudního řízení částku ve výši 65 000 Kč, tj. 15 000 Kč za rok trvání řízení (za první 2 roky v poloviční výši) a dále náhradu nákladů řízení, kdy tyto představují náklady za zaplacené soudní poplatky (3x 10 000 Kč), náklady na právní zastoupení žalobce a) (10 úkonů právní služby v sazbě snižené o 20 % po 2 480 Kč, 10 x režijní paušál po 300 Kč), a dále za žalobkyni b) (10 úkonů právní služby snižených o 20 % po 1 200 Kč a 10x režijní paušál po 300 Kč), neboť žalobce a) na základě uzavřené dohody o zastupování ze dne 14. 5. 2004 ve znění pozdějších dodatků hradí veškeré náklady spojené s ochranou obchodního jména, ochranné známky a poctivého obchodního styku, včetně ochrany před nekalosoutěžním jednáním. Žalobkyně b) požaduje náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku soudního řízení v částce 20 000 Kč za rok (za první 2 roky v poloviční výši, zvýšené vzhledem k významu řízení o 50 %). Dále pak nárokuje částku ve výši 50 000 Kč, jakožto majetkovou újmu, která jí vznikla tím, že se nemohla domoci svého

nároku vůči žalovanému – zde jí vznikla újma materiální. Původní požadovaná částka čítala 200 000 Kč, přičemž rozhodnutím soudu jí byla přiznána částka 80 000 Kč. Toto rozhodnutí ovšem bylo chybné a bylo potřeba znovu rozhodovat, kdy bylo konstatováno, že žalobkyně b) má nárok na vyšší částku, což ostatně nebylo popřeno ani Nejvyšším soudem. Vzhledem k tomu, že žalovaný se zavázal uhradit částku 50 000 Kč, žalobkyně b) požaduje jako odškodnění za tuto újmu – nemožnost domoci se svého práva – částku ve výši 50 000 Kč. Jelikož řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, nemohla se žalobkyně b) domoci svého zákonného nároku vůči žalovanému a žalobce a) se nemohl domoci náhrady nákladů řízení.

2. Žalovaný ve svém vyjádření nespороval skutečnost, že u něj žalobci předběžně uplatnili svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 137 800 Kč pro žalobce a) a v celkové výši 180 000,50 Kč pro žalobkyni b), to vše v souvislosti s nesprávným úředním postupem v podobě nepřiměřené délky soudního řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] původně před Krajským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] dne 21. 5. 2018. Žalovaný po projednání daného nároku dospěl k závěru, že v uvedeném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky soudního řízení a žalobci a) poskytl jakožto přiměřené zadostiučnění částku ve výši 52 500 Kč a žalobkyni b) částku ve výši 61 250 Kč. Pokud jde o nároky na zaplacení částky 72 800 Kč a částky 50 000 Kč, tyto žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné. Žalovaný stručně zkonstatoval průběh posuzovaného řízení. Dospěl k závěru, že předmětné řízení trvalo 6 let a 10 měsíců. Jeho předmětem byla žaloba o ochranu práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže. Věc byla řešena na třech stupních soudní soustavy – Krajský soud v Praze rozhodoval ve věci dvakrát, Vrchní soud v Praze jednou a Městský soud v Praze jednou a jedenkrát Nejvyšší soud. V řízení nedocházelo k procesní nečinnosti soudu, nicméně negativní vliv na délku řízení mělo opakované rušení rozsudku soudu I. stupně a zřejmě také skutečnost, že řízení neprobíhalo u věcně příslušného specializovaného senátu Městského soudu v Praze. Při stanovení výše zadostiučnění dospěl žalovaný k základní částce 87 500 Kč, kdy počítal s částkou 15 000 Kč za rok trvání řízení (za první 2 roky v poloviční výši), pokud šlo o žalobce a), tato základní částka byla snížena s ohledem na složitost projednávané věci, stupně soudní soustavy a význam řízení pro žalobce o 40 %, neboť předmětem řízení byla žaloba o ochranu práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže, kdy tato byla původně podána proti dvěma žalovaným a bylo nutné posoudit jejich pasivní legitimaci. Také bylo v rámci řízení posuzováno, zda se žalovaný dopustil chování, které by bylo možné podřadit pod definici nekalosoutěžního jednání a zda se dopustil zásahu do práv k ochranným známkám. Rovněž bylo nutné posoudit, jakou případnou újmu mohlo jednání žalovaného žalobcům způsobit. Z tohoto důvodu žalovaný dospěl k závěru, že význam řízení pro žalobce a) je snížený, neboť případné protiprávní chování žalovaného v podstatě nezasáhlo přímo do práv žalobce a). Rovněž byla vzata v úvahu tzv. sdílená újma, neboť na straně žalující vystupovaly dva subjekty. U žalobkyně b) byla základní částka snížena s ohledem na složitost projednávané věci, stupně soudní soustavy a sdílenou újmu o 30 %. K uplatněnému nároku na náhradu majetkové škody ve výši 72 800 Kč žalovaný uvedl, že náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, jejichž součástí jsou i náklady právního zastoupení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí, nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení a zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje, odměnu za zastupování. Žalovaný nepovažuje uplatněné náklady právního zastoupení za náklady, které by byly účelně vynaložené na nápravu nesprávného úředního postupu, jak stanoví § 31 odst. 1 zákona, neboť se jedná o celkové náklady řízení vynaložené v daném sporu, není tedy dán příčinný vztah mezi samotnou délkou řízení a nutností dané náklady vynaložit. Jinak

řečeno, nejedná se ve svém celku o náklady vynaložené na odstranění nesprávného úředního postupu, ale o náklady vynaložené k hájení práv účastníka ve vztahu k předmětu sporu. Pokud se pak žalobci náhrady nákladů řízení vzdali v rámci dohody s žalovaným, nevznikla jim v tomto směru žádná škoda, jejíž náhrady by se mohli domáhat po státu. Obdobně ani nárok žalobkyně b) na zaplacení částky 50 000 Kč, nelze považovat za důvodný, když z žaloby není zřejmé, zda se jedná o nemajetkovou újmu či o náhradu majetkové škody. Pokud by se mělo jednat o odškodnění za nemožnost domoci se svého práva v důsledku plynutí času, k tomuto lze uvést, že nemajetková újma vzniklá v důsledku nepřiměřené délky řízení, je ve vztahu k žalobkyni b) dostatečně kompenzována příznanou částkou k odškodnění ve výši 61 250 Kč. Pokud by se mělo jednat o náhradu majetkové újmy v podobě původní pohledávky vymáhané v posuzovaném řízení, pak nelze než uvést, že taková pohledávka nebyla žalobkyni b) žádným ze soudních rozhodnutí přiznána. Žalovaný tak poskytl žalobci a) jakožto přiměřené zadostiučinění částku ve výši 52 500 Kč a žalobkyni b) částku ve výši 61 250 Kč.

3. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalobci použití ust. § 101 odst. 3 o. s. ř. rovněž, postupoval soud podle ust. § 115a o. s. ř.
4. Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že žalobci předběžně uplatnili u žalovaného nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy dne 21.5.2018, v souvislosti s nesprávným úředním postupem v řízení vedeném u Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE]
5. Soud provedl dokazování spisem Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] Z tohoto se podává, že řízení bylo zahájeno dne 7. 2. 2011 u Krajského soudu v Praze, kdy žalobci vystupovali v procesním postavení žalobců a předmětem řízení byla žaloba o ochranu práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže. Usnesením ze dne 10. 3. 2011 byli žalobci vyzváni k odstranění vad žaloby a současně k doložení plné moci pro právního zástupce. Na toto žalobci reagovali podáním došlým soudu dne 29. 3. 2011. Usnesením ze dne 12. 4. 2011 byli žalobci vyzváni k zaplacení soudního poplatku. Usnesením ze dne 31. 5. 2011 byl žalovaný vyzván, aby se vyjádřil k žalobě. Žalovaný 1) se ve věci vyjádřil podáním ze dne 20. 6. 2012 a žalovaný 2) pak podáním došlým soudu dne 27. 6. 2011. Žalovaný 1) se ve věci vyjádřil ještě dne 19. 9. 2011 a rovněž i žalovaný 2). Pokynem soudce ze dne 1. 12. 2011 bylo nařízeno ústní jednání na den 16. 3. 2012. Při tomto jednání bylo provedeno dokazování listinami a jednání bylo odročeno za účelem výslechu jednatele žalobce a) na den 2. 7. 2012. Při jednání konaném dne 2. 7. 2012 byl vyslechnut jednatel žalobce a) a jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na den 9. 7. 2012. Při tomto jednání byl vyhlášen rozsudek ve věci samé ve znění, že byla zamítnuta žaloba na uložení povinnosti žalovaným 1) a 2) zaslat žalobci a) a žalobci b) omluvu, dále žaloba na uložení povinnosti, aby žalovaný 2) byl povinen zaplatit žalobci b) částku ve výši 200 000 Kč a dále zamítnuta žaloba, aby byl výrok předmětného rozsudku na náklady žalovaného 1) a žalovaného 2) zveřejněn ve zde uvedených tiskovinách. Současně bylo rozhodnuto o nákladech uvedeného řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný 1) ve výroku IV. o nákladech řízení odvolání. Rovněž podali odvolání i žalobci dne 24. 8. 2012. Usnesením ze dne 27. 8. 2012 byli žalobci vyzváni k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Žalovaný 1) se vyjádřil k odvolání žalobců dne 17. 9. 2012. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze s odvoláním dne 4. 10. 2012. Pokynem předsedy senátu odvolacího soudu ze dne 19. 3. 2013 bylo nařízeno ústní jednání odvolacího soudu na den 22. 4. 2013. Při tomto jednání byl vyhlášen rozsudek ve věci samé ve znění, že rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku I. a v rozsahu povinnosti žalovaného 1) zaslat oběma žalobcům omluvu v uvedeném znění a v zamítavém výroku III. v rozsahu přiznání oprávnění oběma žalobcům uveřejnit výrok rozsudku na náklady žalovaného 1) uvedeným způsobem, potvrzen. Jinak v těchto výrocích ve vztahu obou

žalobců a žalovaného 2) a ve výroku II. a V. byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a v tomto rozsahu vrácen soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dále byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku IV. změněn tak, že žalobci byli povinni zaplatit žalovanému 1) náhradu nákladů řízení a oba žalobci byli povinni zaplatit žalovanému 1) náhradu nákladů odvolacího řízení. Pokynem předsedy senátu ze dne 13. 6. 2013 bylo nařízeno ústní jednání na den 30. 9. 2013. Při tomto jednání byli vyslechnuti svědci a jednání bylo odročeno za účelem podání závěrečných návrhů na den 17. 10. 2013. V mezidobí účastníci řízení zaslali soudu písemné závěrečné návrhy a při jednání konaném dne 17. 10. 2013 byla rozsudkem žaloba na uložení povinnosti žalovaného 2) zaslat žalobcům omluvu zamítnuta. Rovněž byla zamítnuta v povinnosti žalovaného 2) zaplatit žalobci b) částku ve výši 120 000 Kč a zamítnuta žaloba na určení práva žalobců a) a b) zveřejnit výrok daného rozsudku na náklady žalovaného 2) v zde uvedených tiskovinách. Současně bylo rozhodnuto, že žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému 2) náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podali žalobci dne 5. 12. 2013 odvolání. Usnesením ze dne 11. 12. 2013 byli žalobci vyzváni k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Usnesením ze dne 14. 1. 2014 byl žalobcům vrácen poplatek soudního poplatku za odvolání. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 11. 3. 2014. Pokynem předsedy senátu odvolacího soudu ze dne 9. 1. 2015 bylo nařízeno odvolací jednání na den 25. 2. 2015. Při tomto jednání došlo k vyhlášení rozsudku, kterým byl rozsudek soudu I. stupně částečně změněn a to tak, že žalovaný byl povinen zaplatit žalobci b) omluvu ve znění uvedenou v tomto rozsudku a jinak ve zbytku zamítavého výroku I. a III. ve vztahu žalobce a) a žalovaného, byl rozsudek potvrzen. Ve výroku II. a III. a IV. ve vztahu k žalobci b) byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Ve výroku IV. ve vztahu žalobce a) a žalovaného byl rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že žalobce a) byl povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení a současně bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce a) zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení. Pokynem předsedy senátu ze dne 12. 6. 2015 bylo nařízeno ústní jednání na den 5. 10. 2015. Žalobci podali ve věci dovolání ze dne 3. 7. 2015. Usnesením ze dne 10. 7. 2015 byli žalobci vyzváni k zaplacení soudního poplatku za dovolání. Věc byla předložena Nejvyššímu soudu ČR dne 6. 8. 2015. Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 1. 2016 byl rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 2015 vyjma části, v níž odvolací soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2013, ve výroku pod bodem II. a ve výročních bod body III. a IV. ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným, zrušen a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2013 ve výroku pod bodem II. ve vztahu mezi oběma žalobci a žalovaným a ve výročních pod body III. a IV. ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným, byl zrušen a věc byla v tomto rozsahu postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému k řízení v prvním stupni. Spis byl vrácen Krajskému soudu v Praze dne 4. 3. 2016. Následně tento dne 30. 3. 2016 postoupil věc Městskému soudu v Praze. Pokynem předsedy senátu ze dne 11. 4. 2016 bylo nařízeno ústní jednání na den 28. 6. 2016. Podáním došlým soudu dne 21. 6. 2016 požádal žalovaný 2) o odročení jednání z důvodů zdravotních. Jednání bylo odročeno na den 13. 9. 2016. Toto jednání následně bylo odročeno na neurčito z důvodu ve změně v obsazení senátu. Pokynem předsedy senátu ze dne 2. 12. 2016 bylo odročeno ústní jednání na den 22. 2. 2017. Poté jednání bylo jednání odročeno z důvodů zdravotní indispozice členky senátu. Současně požádal o odročení jednání i žalovaný z důvodu možnosti uzavřít soudní smír. Jednání bylo odročeno na den 24. 5. 2017. Při tomto jednání byl zopakován dosavadní průběh řízení, účastníci sdělili svá procesní stanoviska a žalobce byl vyzván podle ust. § 118a odst. 1, 3. Za účelem pokusu o smírné vyřešení věci, eventuálně doplnění skutkových tvrzení bylo jednání odročeno na den 30. 8. 2017. Přípisem ze dne 5. 6. 2017 právní zástupkyně žalobců sdělovala výsledky mimosoudních jednání s tím, že žádala ještě soud o poskytnutí další lhůty ke sdělení konečného stanoviska. Podobně pak učinila ještě v podání ze dne 20. 6. 2017. Dne 22. 8. 2017 žádala soud o odročení nařízeného jednání na den 30. 8. 2017 z důvodu stále

probíhajících mimosoudních jednání účastníků a koncipaci konečné formy dohody. Podáním ze dne 13. 11. 2017 vzali žalobci svou žalobu zpět. Usnesením ze dne 20. 11. 2017 bylo řízení zastaveno. Současně bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když toto bylo součástí smluvního ujednání mezi účastníky řízení. Rovněž bylo rozhodnuto o tom, že žalobcům se nevrací ani poměrná část zaplaceného soudního poplatku. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19. 12. 2017.

6. Ze stanoviska ze dne 17.4.2019 vzal soud za prokázané, že žalovaný předběžně uplatněný nárok žalobců posoudil jako důvodný tj., že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze, sp.zn. [REDAKCE], došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Ve vztahu k žalobci a) pak shledal odpovídající přiměřené zadostiučinění ve výši 52 500 Kč a ve vztahu k žalobkyni b) ve výši 61 250 Kč, které jim vyplatil.
7. Podle ust. § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zák. o odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 13 odst. 1 zák. stát odpoví za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
8. Na základě provedeného dokazování a s odkazem na shora citovaná zákonná ustanovení, judikaturu Nejvyššího soudu ČR, judikaturu ESLP a stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011, Cpjn 206/2010 soud posoudil věc po právní stránce následovně: zákonná úprava zakotvuje odpovědnost státu za škodu, způsobenou nesprávným úředním postupem, spočívající v tom, že nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Úprava postihuje případy, kdy poškození jsou vystaveni frustraci z nepřiměřeně dlouhého průběhu řízení. Přiměřenost délky řízení závisí na okolnostech jednotlivých případů. Rozhodující je přitom celková délka řízení, za kterou je náhrada poskytována. Nejedná se o odškodňování poškozeného za jednotlivý průtah v řízení (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010). V tomto smyslu Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 30Cdo 1355/2012 také dovodil, že jednotlivé průtahy v řízení (například nečinnost soudu I. stupně způsobena připojením jiného spisu, délka řízení před Nejvyšším soudem apod.), nemusí vždy znamenat, že došlo k porušení práva na přiměřenou délku řízení, jestliže řízení, jako celek odpovídá dobou svého trvání, v němž je možné skončení řízení v obdobné věci zpravidla očekávat. Není proto myslitelné stanovit nějakou abstraktní lhůtu, kterou by bylo možné pokládat za přiměřenou dobu řízení, ale je třeba vždy přihlédnout ke konkrétním okolnostem individuálního případu. Proto již pro posuzování přiměřenosti délky řízení (tedy nejenom při určení výše zadostiučinění), je třeba vycházet z kritérií stanovených v ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Za porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, které je ve svém důsledku nesprávným úředním postupem ve smyslu výše citovaného ustanovení § 13 zákona, lze považovat jen takový postup soudu v řízení, kdy doba jeho

průběhu neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a kdy délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci; oproti tomu stát nemůže odpovídat za průtahy, které jsou způsobeny nedostatkem součinnosti, či dokonce záměrným působením ze strany účastníků, či jsou vyvolány jinými okolnostmi, které nemají původ v povaze soudu a jejich institucionálním a organizačním vybavení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 25Cdo 508/2008).

9. Soud vyšel z toho, že ve vztahu k žalobcům řízení trvalo od 7.2.2011 do 19.12.2017, tedy 6 let a 10 měsíců. Žalobci v řízení vystupovali v procesním postavení žalobců a předmětem řízení byla žaloba o ochranu práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže. Věc byla projednávána celkem na třech stupních soudní soustavy, kde nalézací soud rozhodoval ve věci dvakrát, odvolací soud rovněž dvakrát a jedenkrát soud Nejvyšší. Vyžití řádných a mimořádných opravných prostředků samozřejmě nelze klást k tíži žalobců/poškozených, avšak na druhou stranu je zřejmé, že určitým způsobem prodlouží délku namítaného řízení, neboť je nutné, aby se orgány státu s nimi vypořádaly, tedy o nich rozhodly. Věc po právní stránce vykazovala částečnou náročnost týkající se právního posouzení, zda došlo k nekalosoutěžnímu jednání a bylo zasazeno do osobnostních práv žalobců. Pokud se jedná o postup soudu, v řízení bylo zjištěno, že v postupu rozhodujících soudů nebyly shledány průtahy. Je však třeba podotknout, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17.10.2013 byl částečně rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25.2.2015 zrušen pro nepřezkoumatelnost, což v posuzovaném měřítku s odkazem na stanovisko Nejvyššího soudu ČR, je třeba hodnotit jako nesprávný úřední postup soudu, který přispěl k délce namítaného řízení. Žalobci se na délce řízení výrazným způsobem nepodíleli. Význam řízení pro žalobce soud hodnotil jak z objektivního, tak ze subjektivního pohledu. Z objektivního pohledu s tímto typem sporu je obecně Evropským soudem pro lidská práva shledáván vyšší význam řízení pro jeho účastníky, neboť tyto druhy řízení v obecné rovině více negativně ovlivňují a zatěžují osobní život poškozeného a mají tak pro poškozeného vyšší význam než řízení jiná (*viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2010*). Ze subjektivního pohledu pak soud rozlišoval význam pro žalobce a) jakožto právnickou osobu a pro žalobkyni b) jakožto fyzickou osobu, neboť u kritéria významu řízení pro žalobce, je nutné zmínit, že význam řízení se odvíjí nejen od toho, co bylo předmětem řízení, nýbrž i od osoby žalobce. Judikatura ESLP umožňuje přiznat zadostiučnění za nepřiměřenou délku řízení i právnické osobě, zejména za předpokladu, že tím došlo ke konkrétním újmám, jako například zásahu do její pověsti, nejistotě v plánování, rozkolu ve vedení společnosti, popřípadě úzkosti a potížím členů vedení (*viz např. rozhodnutí ve věci Komingersoll S.A. c. a. Portugalsko, č. 35385/97*). Je tomu tak zejména proto, že Úmluva chrání především práva osob fyzických (člověka). V tomto směru žalobce a) žádné konkrétní dopady ani netvrdil. Předpokládá se, že dopad takového nesprávného úředního postupu je u právnické osoby zpravidla nižší, viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3326/2010. Také je třeba rozlišovat podle formy korporace v tom směru, zda má povahu osobní, kdy její společníci odpovídají za její závazky svým majetkem (jako například veřejná obchodní společnost, společnost komanditní) nebo jde o korporace plně či částečně kapitálové (jako například společnost s ručením omezeným nebo akciová společnost). U posledně jmenovaných je nejistota a míra zásahu do psychiky společníků či statutárních zástupců opět nižší, než u korporací povahy osobní, jak dovodil například ESLP ve věci Centrum stavební inženýrství proti ČR nebo E.C.I. proti Česko republice. S odkazem na shora uvedené proto soud dovodil, že význam řízení pro žalobce a) jakožto právnickou osobu, je nižší, než význam řízení pro žalobkyni b) jakožto osobu fyzickou.
10. Celkově shrnuto s odkazem na shora popsané, soud dospěl k závěru, ve shodě s žalovaným, že i když ve věci nebyly zjištěny průtahy v řízení, v podobě nečinnosti soudu, bylo řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

nepřiměřeně dlouhé, neboť svým předmětem, charakterem a složitostí neodpovídalo délce řízení, po kterou bylo vedeno. V řízení proto došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona. V důsledku porušení tohoto práva vznikla žalobcům nemajetková újma (jejíž vznik se předpokládá), kdy porušení práva na přiměřeně dlouhé řízení je bez dalšího spojeno se vznikem nemajetkové, morální újmy na straně žalobce/stěžovatele (*srov. rozsudek ESLP ve věci Apicella pro Itálii, § 93*), a to minimálně v důsledku jeho právní nejistoty resultující z nepřiměřeně dlouhé doby řízení a s tím spojené nejistoty, jakým způsobem spor dopadne. Ze zkonsolidované judikatury vyšších soudů (*srov. stanovisko či náleží Ústavního soudu ze dne 28.3.2011, sp. zn. I ÚS 192/2011*) plyne, že výše odškodnění je v odůvodnění rozsudku nutno stanovit s pomocí podrobně rozebraného aritmetického výpočtu (*srov. právní věta pod bodem 9 stanoviska*). V této věci proto výpočet soudu vypadá následovně: pokud se jedná o žalobce a) činí základní částka za 6 let a 10 měsíců trvání řízení 15 000 Kč za rok, za první dva roky trvání řízení pak částka v poloviční výši tj. 15 000 Kč za první dva roky řízení, tedy celkem částka ve výši 87 500 Kč. Od této částky pak soud odečetl 10 % z důvodu, že věc se nacházela na třech stupních soudní soustavy, a to opakovaně (viz. odst. 7), dále o 15 % z důvodu složitosti řízení týkající se posouzení právní stránky věci (viz. odst. 7) a o 20 % z důvodu sdílené újmy (viz. níže). Dále tuto částku soud navýšil o 5 % z důvodu významu řízení pro žalobce a) (viz. odst. 7). Od základní částky tedy celkem odečetl 40 % a žalobci a) by se tak na nemajetkové újmě za nepřiměřeně dlouhou dobu řízení mělo dostat odškodnění ve výši 52 500 Kč. Jelikož tato částka byla žalovaným žalobci a) poskytnuta, zamítl soud v tomto rozsahu jeho nárok. U rozebrání výpočtu odškodnění pro žalobkyni b) soud opětovně vyšel z délky řízení 6 let a 10 měsíců, tedy ze základní částky 87 500 Kč. Od této částky soud odečetl částku 10 % z důvodu, že věc byla vedena na třech stupních soudní soustavy, o 15 % z důvodu právní složitosti věci, o 20 % z důvodu sdílené újmy a dále odškodnění navýšil o 10 % z důvodu významu předmětu řízení pro žalobkyni b). Celkem tedy základní částku понížil o 35 % a žalobkyni by se na přiměřeném zadostiučinění měla dostat částka ve výši 56 875 Kč. Jelikož žalovaný hradil žalobkyni b) částku ve výši 61 250 Kč, zamítl soud tento nárok žalobkyně b) výrokem I. rozsudku.

11. Ke zdůvodnění použití procentuálního ponížení z důvodu sdílené újmy, soud uvádí, že institut sdílené nemajetkové újmy nabízí jisté rozprostření sdílených subjektivních dopadů vedeného sporu oproti například standardnímu kontradiktornímu řízení dvou stran s četnějším účastnictvím na jedné straně či obou stranách, kdy každý ze společníků může pociťovat vedení sporu, jakoby jej vedl sám. Větší počet účastníků, jenž vystupuje v řízení ve společném zájmu, je pak okolností, která zmírňuje utrpěnou újmu, a tím pádem i snižuje výši zadostiučinění pro každého jednotlivce (viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 30 Cdo 3694/2011 a stanovisko Nejvyššího soudu ČR). V tomto konkrétním případě bylo toto společenství dáno společným zájmem žalobce a) a žalobkyně b), jakožto účastníků naříkaného řízení, když se domáhali ochrany práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže.
12. K nároku na majetkovou škodu žalobce a) ve výši 72 800 Kč uvádí, že tento není opodstatněný, neboť náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, jejíž součástí jsou i náklady právního zastoupení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost tak učinit v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Náklady zastoupení jsou pak součástí nákladů řízení a zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. V daném případě, se jedná o celkové náklady posuzovaného řízení, které však nejsou v příčinné souvislosti s nesprávným úředním

postupem žalovaného (státu), nýbrž se jednalo o náklady řízení, které žalobce a) vynaložil za tím účelem, aby proti žalovaným v posuzovaném řízení uspěl. Tyto náklady řízení samozřejmě mohl uplatnit v rámci namítaného řízení, a pokud se náhrady těchto nákladů řízení vzdal v rámci dohody se žalovaným, nelze hovořit o škodě, která by žalobci a) vznikla v souvislosti s nesprávným úředním postupem státu, nýbrž toliko o škodě, která žalobci vznikla v souvislosti s jeho uvážením (rozhodnutím), že se jich vzdá. Obdobná je i situace u nároku žalobkyně b) na úhradu částky 50 000 Kč z důvodu, že se nemohla domoci svého nároku vůči žalovanému. I zde soud podotýká, že pokud žalobkyně b) přistoupila na dohodu s žalovaným a následně vzala svou žalobu zpět, nelze dospět k tomu, že by tato škoda byla v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem žalovaného (státu), když žalobkyně b) si případný vznik této škody zavinila sama, když v posuzovaném řízení přistoupila na dohodu s žalovaným a poté vzala žalobu zpět. Bylo plně v kompetenci žalobkyně b), jakým způsobem v posuzovaném naříkaném řízení své sporné vztahy s žalovaným narovná a pokud se rozhodla akceptovat mimosoudní dohodu, nemůže se vůči žalovanému domáhat náhrady škody z titulu, že se nemohla v naříkaném řízení plně domoci svého nároku vůči žalovanému, když sama přistoupila ke zpětvzetí žaloby.

13. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že byl žalovaný ve sporu plně úspěšný (když žalobci nevzali žalobu v rozsahu vyplacených částek žalovaným, zpět) přiznal mu soud náklady tohoto řízení, které se skládají z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 1 odst. 1 písm. a) a ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu (1 úkon právní služby po 300 Kč – vyjádření ve věci samé).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 7. srpna 2019

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně